

LBRIS

We know
books

JENNIFER LYNN BARNES

INSTINCT CRIMINAL

Traducere din engleză de
Bogdan Voiculescu

STORIA
BOOKS

 COLECTIA
YOUNG
ADULT

CAPITOLUL 1

Majoritatea copiilor răpiți și uciși mor în primele trei ore de la momentul dispariției. Mulțumită colegei mele de cameră, o enciclopedie ambulantă de probabilități și statistici, știam datele exacte. Știam că, atunci când discuția trecea de la ore la zile și de la zile la săptămâni, probabilitatea găsirii victimei scădea atât de mult, încât FBI-ul nu mai putea justifica folosirea resurselor umane necesare pentru a continua ancheta.

Știam că, atunci când un caz era clasificat drept *nerezolvat* și ajungea la noi, căutam mai degrabă un cadavru – nu o fetiță.

Dar...

Dar Mackenzie McBride avea șase ani.

Dar culoarea ei preferată era violet.

Dar voia să devină „vedetă pop veterinar“.

Nu puteai să te oprești din căutarea unei asemenea fete. Nu puteai să nu *speri*, nici dacă ai fi încercat.

— Arăți ca o femeie căreia i-ar prinde bine puțină distracție. Poate chiar ceva de băut.

Michael Townsend s-a așezat cu grijă lângă mine, pe canapea, și și-a întins piciorul rănit într-o parte.

— N-am nimic, am spus.

Michael a pufnit.

— Ți s-au ridicat colțurile gurii. Restul feței încă se împo-

trivește, ca și când, dacă ai zâmbi oricât de puțin, ai deschide calea unui suspin.

Ăsta era dezavantajul faptului că intrasem în programul Înzestrații. Toți eram aici pentru că vedeam lucruri pe care alții nu le observau. Michael citea expresiile oamenilor cu ușurința cu care persoanele obișnuite citeau texte scrise.

S-a aplecat spre mine.

— Trebuie doar să mi-o ceri, Colorado, și, cu cel mai desăvârșit altruism, o să te ajut să mai uiți de griji; ai mare nevoie.

Ultima dată când Michael se oferise să-mi distragă atenția de la grijile mele, petrecuserăm o jumătate de oră aruncând lucruri în aer, apoi decriptaserăm un stick USB al FBI-ului.

De fapt, *Sloane* decriptase pentru noi un stick USB al FBI-ului, dar rezultatul fusese același.

— Fără distrageri, am răspuns ferm.

— Ești sigură? a întrebat. Pentru că distragerea la care mă gândeam o implică pe Lia, presupune niște Jell-O și constă într-o vendetă îndelung așteptată.

Nu voiam să știu ce făcuse detectorul nostru de minciuni ca să provoace o asemenea răzbunare cu Jell-O. Ținând cont de personalitatea Liei și de trecutul ei cu Michael, posibilitățile erau nelimitate.

— Îți dai seama că ar fi o idee foarte proastă să dai startul unei întreceri de farse cu Lia, am spus.

— Fără îndoială, a răspuns Michael. Dacă n-aș purta povara unui bun-simț atât de dezvoltat și a unui instinct de conservare atât de puternic!

Michael conducea ca un nebun și disprețuia în general orice formă de autoritate. Cu două luni în urmă, mă urmărise când am plecat din casă, deși știa că devenisem obiectul obsesiei unui ucigaș în serie și, drept răsplată pentru efortul lui, fusese împușcat.

De două ori.

Instinctul de conservare nu era punctul lui forte.

— Dacă ne înșelăm în privința cazului? am întrebat.

Gândurile îmi reveniseră la punctul de plecare: de la Michael la Mackenzie, de la cele întâmplătoare cu șase săptămâni în urmă la ceea ce făceau acum agentul Briggs și echipa lui.

— Nu ne înșelăm, a răspuns încet.

Să sune telefonul, mi-am spus. *Să ne sune Briggs, să-mi spună că, de data asta – de data asta –, am avut dreptate să am încredere în instinctele mele.*

Primul lucru pe care îl făcusem când agentul Briggs îmi dăduse dosarul cazului lui Mackenzie McBride a fost profilul psihologic al suspectului: un deținut eliberat condiționat care dispăruse cam în același timp cu victima. Spre deosebire de abilitățile lui Michael, talentul meu nu era condiționat de vederea expresiei sau a posturii cuiva. Cu ajutorul câtorva detalii, puteam să pătrund în mintea unei persoane și să-mi imaginez cum ar fi să trăiesc ca ea, să-mi doresc ce-și dorește ea, să fac ce face ea.

Comportament. Personalitate. Mediu.

În cazul Mackenzie, suspectul era o persoană dezorganizată. Răpirea fusese planificată cu prea multă atenție. Datele nu se potriveau.

Citisem toate documentele în căutarea unui posibil faptăș. *Bărbat. Tânăr. Inteligent. Meticulos.* În parte mă rugasem de Lia, în parte o forțasem să urmărească depozițiile martorilor, interogatoriile, interviurile – toate înregistrările posibile din cadrul anchetei, în speranța că va sesiza vreo minciună revelatoare. Pe care, în cele din urmă, chiar o descoperise. Avocatul familiei McBride făcuse o declarație presei în numele clienților lui. Mie nu mi se păruse nimic neobișnuit, dar, pentru Lia, minciunile erau la fel de stridente cum e cântatul fals pentru o persoană cu ureche muzicală.

E o tragedie de neînțeles. Avocatul era tânăr, inteligent, meticolos – și, când spusese cuvintele astea, mințise. Există o persoană care înțelegea situația, care nu o considera o tragedie.

Persoana care o răpise pe Mackenzie.

Din câte spusese Michael, avocatul familiei McBride se entuziasmase chiar și la simpla rostire a numelui fetei. Speram să existe o șansă – oricât de mică – ca el s-o fi lăsat în viață: o dovadă în carne și oase a faptului că era mai puternic, mai inteligent și mai abil decât FBI-ul.

— Cassie.

Când Dean Redding a dat buzna în cameră, mi s-a încleștat pieptul. Era o persoană tăcută și retrasă. Nu ridica vocea aproape niciodată.

— Dean?

— Au găsit-o, a anunțat. Cassie, au găsit-o pe proprietatea lui, exact acolo unde indică schemele lui Sloane. E în viață.

Am sărit uluită, cu inima bubuindu-mi în urechi, fără să știu dacă aveam să plâng, să vomit sau să țip. Dean a zâmbit. Nu cu jumătate de gură. Nu un rânjel, ci un zâmbet luminos, care i-a transformat complet fața. Ochii ciocolatii îi străluceau sub părul blond care-i atârna veșnic pe față. Pe un obraz i-a apărut o gropiță pe care n-o mai văzusem.

I-am sărit de gât. După o clipă, m-am smuls din brațele lui și m-am repezit la Michael.

M-a prins chiuind. Dean s-a așezat pe brațul canapelei și așa am ajuns cuibărită între ei, simțind căldura trupurilor amândurora, gândindu-mă doar că Mackenzie o să se poată întoarce acasă.

— E o petrecere privată sau poate participa oricine?

Ne-am întors toți trei și am văzut-o pe Lia în pragul ușii. Era îmbrăcată în negru din cap până-n picioare, cu o eșarfă albă de mătase legată perfect în jurul gâtului. S-a uitat la noi

și a ridicat dintr-o sprânceană, cu stăpânire de sine, calm și puțină ironie.

— Recunoaște, Lia! a spus Michael. Te bucuri la fel de mult ca noi.

Lia m-a fixat cu privirea. S-a uitat la Michael. S-a uitat la Dean.

— Sinceră să fiu, în clipa asta, mă îndoiesc că se bucură cineva mai mult decât Cassie.

Începeam să mă obișnuiesc cu micile ei aluzii, dar asta și-a nimerit ținta chiar în centru. Înghesuită între Michael și Dean, am roșit. Nu voiam să mă gândesc la asta – și nu acceptam ca Lia să ne pună în umbră succesul.

Cu o expresie sumbră, Dean s-a ridicat și a pornit spre ea cu pași apăsați. Preț de o clipă, am crezut că o s-o certe pentru că strică atmosfera, dar n-a fost așa. Pur și simplu a luat-o pe sus și a aruncat-o peste umărul lui.

— Hei! s-a împotrivit ea.

Dean a zâmbit larg și a trântit-o pe canapea lângă mine și Michael, apoi și-a reluat locul pe marginea canapelei, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Lia s-a încruntat și Michael a împuns-o în obraz.

— Recunoaște! a repetat. Te bucuri la fel de mult ca noi.

Lia și-a dat părul pe spate și s-a uitat drept în față, refuzând să ne privească în ochi.

— O fetiță o să se întoarcă acasă, a spus. Datorită nouă. Bineînțeles că mă bucur la fel de mult ca voi.

— Luând în considerare variația nivelului de serotonină de la individ la individ, probabilitatea ca patru persoane să fie la fel de bucuroase în același timp e destul de...

— Sloane, a spus Michael, fără să se mai întoarcă spre ea. Dacă lași fraza neterminată, în viitor te așteaptă o cană de cafea proaspăt măcinată.

— În viitorul imediat apropiat? a întrebat ea neîncrezătoare.

Michael obișnuia de mult timp să-i țină sub control consumul de cofeină.

Fără niciun cuvânt, și el, și eu, și Lia ne-am întors deodată spre Dean. Înțelegând mesajul, s-a ridicat, s-a dus la Sloane și a luat-o pe sus exact ca pe Lia. Când a trântit-o ușor peste mine, am râs până aproape că am căzut pe podea, dar Lia m-a apucat de guler.

Am reușit! mi-am spus, înghiontindu-mă cu Michael, Lia și Sloane în spațiul înghesuit, urmăriți de alături de Dean. *Mackenzie McBride n-o să devină doar un element nou în datele statistice. N-o să fie uitată.*

Mackenzie McBride avea să crească și să trăiască, datorită nouă.

— Ei? a spus Lia, cu sclipiri jucăușe în ochi. Cine e de acord că trebuie să sărbătorim?

CAPITOLUL 2

Ne apropiam de sfârșitul lui septembrie, perioada din an când mai că simțeau cum vara își dă ultima suflare și cedează locul toamnei. Când soarele a apus, în curtea din spatele casei s-a lăsat o răcoare ușoară, dar noi abia o simțeam, atât de îmbătați eram de senzația de putere și de bucuria realizării noastre incredibile. Lia se ocupa de muzică. Ritmul constant al liniei de bas amuțea sunetele orașelului Quantico din Virginia.

Înainte să intru în programul Înzestrații, niciodată nu mai avusesem sentimentul că mi-am găsit locul, dar în clipa aceea, în noaptea aceea, nimic altceva nu mai avea importanță.

Nici dispariția și presupusa moarte a mamei.

Nici cadavrele care începuseră să se adune când acceptasem să colaborez cu FBI-ul.

În clipa aceea, în noaptea aceea, eram invincibilă și puternică și eram parte din ceva.

Lia m-a luat de mână și m-a condus de pe terasa din spatele casei pe gazon. Își mișca trupul cu o grație perfectă, ca și când s-ar fi născut dansând.

— Măcar o dată în viața ta, mi-a ordonat ea, relaxează-te și uită de griji!

Nu prea știam să dansez, dar, cumva, șoldurile au început să mi se legene în ritmul muzicii.

— Sloane! a strigat Lia. Mișcă-ți fundul înapoi!

Sloane, care deja își băuse cana de cafea promisă, s-a repezit la noi cu pași lungi. În curând m-am lămurit că, prin dans, ea înțelegea să țopăie din loc în loc și, din când în când, să-și fluture degetele. Zâmbind vesel, am renunțat la încercarea de a imita mișcărilor fluide și senzuale ale Liei și mi le-am însușit pe ale lui Sloane. *Salt. Fluturat din degete. Salt.*

Lia s-a uitat consternată la noi și s-a întors spre băieți ca să le ceară ajutorul.

— Nu, a spus Dean scurt. Sub nicio formă!

Se întuneca și, de la distanța asta, nu-i deslușeam precis expresia, dar îmi puteam imagina maxilarul încordat cu încăpățănare.

— Nu dansez, a spus el.

Michael era mai puțin inhibat. A venit la noi, șchiopătând vizibil, dar a reușit să sară de câteva ori într-un picior, fără probleme.

Lia și-a dat ochii peste cap.

— Sunteți irecuperabili, ne-a spus.

Michael a ridicat din umeri, apoi și-a fluturat mâinile.

— E unul dintre numeroasele mele farmece.

Lia i-a cuprins gâtul cu brațele și și-a lipit trupul de al lui, dansând în continuare. El a ridicat dintr-o sprânceană, dar n-a respins-o. Părea mai degrabă amuzat.

Din când în când. Stomacul mi s-a încheștat dureros. Nu își reluaseră relația de când îi cunoscusem. *Nu mă privește.* Trebuia să-mi amintesc asta. *Lia și Michael pot să facă orice vor.*

Michael a observat că-i urmăresc. Mi-a cercetat fața așa cum cineva frunzărește o carte. Apoi a zâmbit și, încet, deliberat, mi-a făcut cu ochiul.

De alături, Sloane s-a uitat la Lia, apoi la Michael, apoi la Dean. Apoi a țopăit până la mine.

— Probabilitatea e de 40% ca situația să se termine cu cineva primind un pumn în față, mi-a șoptit.

— Haide, *Deanule!* a strigat Lia. Vino și tu!

Cuvintele erau pe jumătate invitație, pe jumătate provocare. Trupul lui Michael se mișca în tandem cu al ei și, deodată, am înțeles că Lia nu se dă în spectacol de dragul meu – nici de dragul lui Michael. Dansa cu el atât de intim doar ca să provoace o reacție din partea lui Dean.

După expresia revoltată de pe chipul lui, funcționa.

— Știi că vrei, l-a tachinat ea, întorcându-se ca să danseze cu spatele lipit de pieptul lui Michael.

Dean și Lia fuseseră primii recrutați în program. Lucrașeră doar unul cu altul ani de-a rândul. Lia îmi spusese cândva că Dean e ca un frate pentru ea – și acum arăta, într-adevăr, ca un frate mai mare exagerat de protector.

Lui Michael îi place să-l enerveze. Asta era clar. *Lia își propune mereu să-l ridice de pe tușă și să-l implice în joc. Iar Dean...*

Un mușchi i-a zvâcnit în maxilar când Michael și-a coborât o mână pe brațul ei. Sloane avea dreptate. O singură mișcare greșită ar fi fost de ajuns pentru ca băieții să se ia la bătaie. Așa cum îl știam pe Michael, probabil că ar fi privit întâmplarea ca pe un exercițiu de apropiere.

— Haide, Dean! am intervenit înainte ca Lia să poată spune ceva incendiator. Nu-i nevoie să dansezi. Poți doar să te încrunți în ritmul muzicii.

Dean a râs surprins. Am zâmbit larg. În apropiere, Michael s-a dat înapoi, lăsând spațiu între trupul lui și al Liei.

— Vrei să dansăm, Colorado?

M-a luat de mână și m-a învățat. Lia a mijit ochii la noi, dar și-a revenit repede și a cuprins-o de talie pe Sloane, încercând s-o forțeze să aproximeze un stil de dans normal.

— Te-am supărat, a spus Michael când m-am întors din nou spre el.

— Nu-mi plac jocurile astea.

— Nu mă jucam cu tine, a spus, învățându-mă încă o dată. Și, ca să știi, nu mă jucam nici cu Lia.

L-am privit cu subînțeleș.

— Voiai să-l enervezi pe Dean.

A ridicat din umeri.

— Orice om are nevoie de hobbyuri.

Dean a rămas la marginea gazonului, dar i-am simțit privirea asupra mea.

— Ți s-au ridicat colțurile buzelor, a remarcat Michael, înclinându-și capul într-o parte. Dar ți-a apărut o cută pe frunte.

Mi-am ferit privirea. Cu șase săptămâni în urmă, Michael îmi ceruse să-mi lămuresc sentimentele față de el – și față de Dean. Încercasem din răspuțeri să nu mă gândesc la asta, să nu simt nimic față de *niciunul* dintre ei, pentru că, în clipa în care aș fi simțit ceva – orice –, Michael și-ar fi dat seama. Trăisem toată viața fără relații romantice. Nu-mi trebuiau, nu așa cum îmi trebuia *asta*: să fac parte din ceva, să țin la oameni așa cum nu crezusem că aș putea să o mai fac vreodată. Nu doar la Michael și Dean, ci și la Sloane, chiar și la Lia. Mă *potriveam* aici. Nu mă mai potrivisem nicăieri de foarte mult timp.

Poate niciodată.

Nu trebuia să stric totul.

— Sigur nu te putem convinge să dansezi? i-a strigat Lia lui Dean.

— Sigur.

— Ei, în cazul ăsta...

Lia s-a strecurat între mine și Michael și, până să mă dumiresc, am ajuns să dansez cu Sloane și ei doi dansau din nou împreună. Lia și-a ridicat privirea la el pe sub genele date cu mult rimel și și-a lipit palmele de pieptul lui.

— Spune-mi, Townsend, l-a întrebat mios, aproape torcând. Te simți norocos?

Nu era de bun augur.

CAPITOLUL 3

Eram terminată. Depășită numeric, depășită ca putere a brațelor, la doar câteva secunde de un dezastru – și nu puteam să fac absolut nimic.

— Ți-i achit pe ăștia trei și plusez cu doi, a spus Michael rânjind.

Dacă aș fi știut să citec emoțiile oamenilor, mi-aș fi dat seama dacă e un rânjet de tip *am o mână incredibilă și o să vă fac praf* sau unul de tip *nu vă dați seama că blufez și chiar îmi vine să râd*. Din păcate, mă pricepeam mai curând să descifrez personalitățile și motivațiile oamenilor decât să ghicesc semnificația precisă a fiecărei expresii de pe fețele lor.

De reținut, mi-am spus în gând. *Nu juca poker cu Înzestrații.*

— Sec!

Lia și-a înfășurat coada părului negru și lucios în jurul degetului arătător și a împins numărul necesar de biscuiți Oreo în mijlocul măsuței de cafea. Din moment ce specialitatea ei era să sesizeze minciunile oamenilor, am presupus că, foarte probabil, Michael joacă la cacealma.

Singura problemă era că acum nu puteam ști dacă Lia blufează.

Sloane urmărea scena din spatele unui veritabil munte de biscuiți.

— Stau pe tușă tura asta, a spus. Și mă gândesc să mănânc câteva jetoane. Putem conveni că un Oreo fără cremă face cât două treimi din valoarea lui obișnuită?

— Mănâncă-i odată! i-am spus, doar parțial în glumă, privind grămada de biscuiți cu părere de rău. Ai destui pentru joc.

Înainte să se fi alăturat programului Înzestrații, Sloane locuise în Las Vegas, născută și crescută acolo. Număra cărți de joc încă de când învățase să numere. Renunța cam la o treime din mâini, dar le câștiga pe toate cele pe care le juca.

— Cineva nu știe să piardă, a spus Lia, fluturând un deget spre mine.

Am scos limba la ea. Cineva mai avea doar doi biscuiți.

— Sec, am oftat, adăugându-i la pot.

Nu avea sens să amân inevitabilul. Dacă aș fi jucat cu străini, aș fi fost în avantaj. M-aș fi uitat la hainele și la posturile lor și mi-aș fi dat seama imediat cât de obișnuiți sunt cu riscurile și dacă au obiceiul să blufeze discret sau să se dea în spectacol. Din păcate, nu jucam cu străini și abilitatea de a citi personalitățile celorlalți era mult mai puțin utilă într-un grup de oameni pe care deja îi știai.

— Tu ce zici, Redding? Te bagi sau nu? a întrebat Michael, lansând cuvintele ca pe o provocare.

Deci poate că Lia l-a citit greșit, m-am gândit, cântărind ideea în minte. *Poate că nu joacă la cacealma*. Mă îndoiam că Michael s-ar încumeta să-l provoace pe Dean fără a fi convins de victorie.

— Mă bag, a spus Dean. Cu toți biscuiții.

A adăugat cinci la pot și s-a uitat la Michael ridicând dintr-o sprânceană, imitându-i expresia aproape perfect.

Michael i-a egalat pariul. Lia l-a egalat pe al lui Michael. Era rândul meu.

— Nu mai am biscuiți, am spus.

— Aș fi dispusă să discutăm posibilitatea unui împrumut contra unei dobânzi modeste, mi-a spus Sloane, apoi și-a întors atenția spre Oreo-ul din mână și i-a ras crema.

— Am o idee, a spus Lia pe un ton exagerat de nevinovat și am înțeles imediat că o să apară probleme. Am putea oricând să ducem jocul la nivelul următor.

Și-a dezlegat eșarfa albă din jurul gâtului și mi-a aruncat-o. S-a jucat cu marginea maioului, ridicând-o doar atât cât să ne fie clar care ar fi „nivelul următor“.

— Din câte înțeleg, regulile jocului de poker pe dezbrăcate precizează că obligația de a se dezbrăca le revine doar persoanelor care pierd, a intervenit Sloane. Încă nu a pierdut nimeni, prin urmare...

— S-o numim o dovadă de solidaritate, a spus Lia, ridicându-și încă puțin marginea maioului. Cassie și-a pierdut aproape toate jetoanele. Încerc doar să egalez șansele.

— Lia.

Dean nu era amuzat.

— Of, haide! a exclamat ea, scoțându-și în afară buza de jos, cu o expresie exagerat de amărâtă. Mai relaxează-te. Suntem între prieteni.

Spunând asta, și-a dat jos maioul. Dedesubt, purta un sutien de costum de baie. Clar, se îmbrăcase potrivit pentru ocazia asta.

— Să te văd! mi-a spus.

Eu nu purtam costum de baie, așa că nici nu mă gândeam să-mi dau jos tricoul. Mi-am descheiat încet cureaua.

— Sloane? a continuat, întorcându-se spre ea.

Sloane s-a uitat fix la Lia și obrajii i-au fost acoperiți încet de roșeață.

— Nu mă dezbrac până nu stabilim un curs de schimb, ne-a informat sarcastic, arătând spre muntele ei de jetoane.

— Sloane, a spus Michael.

— Da?

— Ce-ai zice de încă o cană de cafea?

După patruzeci și cinci de secunde, Sloane era în bucătărie și niciunul dintre băieți nu mai purta cămașă. Abdomenul lui

Dean era bronzat, mai închis la culoare decât al lui Michael. Pielea acestuia era ca de marmură, cu excepția cicatricii umflate și rozalii lăsate de glonț în locul unde i se întâlneau umărul și pieptul. Și Dean avea o cicatrice – mai veche, mai subțire, ca și când cineva i-ar fi trecut încet vârful unui cuțit peste piept și burtă, de la claviculă la buric.

— Ia să vă văd! a spus Lia.

Unul câte unul, ne-am dat toți cărțile pe față.

Brelan.

Culoare.

Full, dame și optari. Ultima mână era a lui Michael.

Știam eu, m-am gândit. Nu blufa.

— Rândul tău, mi-a spus Lia.

Mi-am întors cărțile și creierul meu a trecut în revistă rezultatele.

— Full, am spus, zâmbind larg. Popi și doi de doi. Înseamnă că am câștigat, nu?

— Cum ai...? a bolborosit Michael.

— Vrei să spui că doar te-ai prefăcut că-ți plângi de milă?

Fără să vrea, Lia părea chiar impresionată.

— Nu m-am prefăcut, i-am răspuns. Chiar mă așteptam să pierd. Doar că nu m-am uitat la ultimele cărți.

Mă gândisem că dacă eu n-aș ști ce mână am, atunci n-ar putea să o ghicească nici Michael sau Lia.

Dean a izbucnit în râs primul.

— Trăiască Cassie! a exclamat Michael. Regina portitelor de scăpare!

Lia a pufnit.

— Înseamnă că-mi revin hainele voastre? am întrebat, întinzându-mă după curea și șterpelind un Oreo.

— Cred că ar fi mai bine ca fiecare să-și păstreze propriile haine. Și să se îmbrace cu ele. *Acum!*

Am înlemnit. Vocea aspră care dăduse ordinul era a unei femei. Preț de o fracțiune de secundă, mi-am amintit de

primele săptămâni petrecute în program, de supraveghetoria noastră, de mentorul meu. Agentă specială Lacey Locke. Ea mă instruiseră. O idolatrizasem. Avusesem încredere în ea.

— Cine ești?

M-am forțat să revin cu mintea în prezent. Nu puteam să-mi îngădui să mă gândesc la Locke – dacă aș fi pornit pe drumul acela tenebros, mi-ar fi fost greu să-l părăsesc. M-am concentrat, în schimb, asupra persoanei care strigase ordinul. Era înaltă și slabă, dar nu părea cătuși de puțin fragilă. Părul brunet îi era prins la ceafă într-un coc și stătea cu bărbia întinsă ușor în față. Avea ochi cenușii, puțin mai deschiși la culoare decât costumul de pe ea. Era scump; îl purta de parcă n-ar fi fost.

În tocul de la brâu ținea un pistol.

Pistol. De data asta, n-am reușit să înăbuș amintirile. Locke. Pistolul. Mi-am amintit totul. Cuțitul.

Dean și-a pus mâna pe umărul meu.

— Cassie.

I-am simțit căldura palmei prin tricou. L-am auzit că-mi rostește numele.

— E în regulă. O cunosc.

Un foc. Două. Michael se prăbușește. Locke – are un pistol...

Am încercat să-mi stăpânesc respirația și să mă lupt cu amintirile. Nu eu fusesem împușcată. Nu era trauma mea. Michael ajunsese acolo din cauza mea.

Pe mine mă iubise monstruoasa de Locke, în stilul ei sinistru.

— Cine ești? am repetat clar și ferm, reușind cu mult efort să revin cu mintea în prezent. Și ce cauți în casa noastră?

Femeia îmbrăcată în gri mi-a cercetat chipul, lăsându-mi impresia neplăcută că știe precis ce se petrece în capul meu și unde m-am dus adineauri cu gândul.

— Sunt agentă specială Veronica Sterling, a spus într-un final. Și, din clipa asta, locuiesc aici.